

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819200197
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819200197.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: M. Y., trvale bytom N. XXX/X, C., zast. JUDr. Jozefom Námešným, advokátom so sídlom Nábr. sv. Cyrila 47, Prievidza, proti žalovanej: J. R., trvale bytom C.. XX, o zaplatenie 2.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. októbra 2019, č.k. 18C/1/2019-60, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 2.000 eur s príslušenstvom od žalovanej, nakoľko tvrdil, že žalovanej požičal na základe ústnej zmluvy dňa 20.10.2016 sumu 2.000 eur s tým, že túto sumu mu mala vrátiť najneskôr do dňa 31.12.2016, pričom napriek viacerým výzvam tak neučinila. Žalovaná tvrdila, že žiadne finančné prostriedky od žalobcu požičané nemala. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobcom tvrdená pôžička vo výške 2.000 eur nebola preukázaná v potrebnej miere zodpovedajúcej praktickej istote bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca navrhol priame dôkazy iba vlastnou výpoveďou a výsluchom svedkov V. I. a D. B., ktorí mali byť prítomní pri poskytnutí pôžičky žalovanej. Záznam v kalendári, konštatoval súd, žiadnu podstatnú dôkaznú hodnotu nemal. Súd mal za to, že žalobcom navrhnutí svedkovia opísali samotné odovzdanie spornej sumy žalovanej rozporne s výpoveďou samotného žalobcu, preto súd konštatoval, že žalobca vlastnou procesnou činnosťou definitívne vyvrátil akúkoľvek mieru dôveryhodnosti vlastných svedkov. Súd preto dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno - nebol vôbec preukázaný vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou, následkom čoho súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Považoval za nesporné, že došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Súd v bode 16. napadnutého rozhodnutia uviedol, že v priebehu pojednávania dňa 13.9.2019 bolo zrejmé, že medzi žalovanou a svedkyňou I. je výrazne negatívny vzťah. Samotný fakt, že svedkyňa I. je jeho súčasťou partnerkou, nespochybňuje hodnovernosť jej výpovede. Aj svedkyňa I., aj svedok B. spontánne potvrdili, že boli prítomní pri tom, keď žalovaná prevzala dňa 20.10.2016 odo neho finančnú hotovosť vo výške 2.000 eur. Je logické, že s odstupom času si nepamätali na konkrétnosti odovzdania finančných prostriedkov do detailov tak, že by ich výpoveď bola stopercentne zhodná. Pri označení svedkov na potvrdenie skutočnosti, že finančné prostriedky boli žalovanej odovzdané, neriešil spôsobom ich

nahovárania na zhodnú výpoveď. Je nesporné, že v tom čase boli s ním v jednej miestnosti a obaja zhodne potvrdili, že žalovaná v deň 20.10.2016 dostala čiastku 2.000 eur. Podotkol, že sám mal problém spomenúť si na details odovzdania finančných prostriedkov, avšak svedkovia I. a B. boli prítomní v danej chvíli, ako si žalovaná požičala odo neho finančné prostriedky. Skutočnosť prítomnosti dvoch svedkov pri odovzdávaní peňazí je jednoznačným dôkazom poskytnutia pôžičky. Uvedol, že nerozumie, z akého dôvodu súd dospel k záveru, že nepredložil žiadny, svojou povahou nezávislý, dôkaz, ktorým by bolo možné tvrdenia verifikovať v miere dostatočnej pre vytvorenie skutkového záveru, že tvrdenú pôžičku žalovanej skutočne poskytol. Navyše v čase, keď žalovanej pôžičku poskytol, svedkyňa I. túto skutočnosť zaznamenala do kalendára. Vzhľadom na vtedajší vzťah k žalovanej a na prítomnosť dvoch ďalších ľudí v miestnosti, v ktorej došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, nepovažoval za potrebné dať si podpísať nejaký iný doklad. Tvrdil, že dostatočným spôsobom uniesol dôkazné bremeno o tom, že dňa 20.10.2016 požičal žalovanej čiastku 2.000 eur. Žiadal na tomto základe odvolací súd o zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovanú k znášaniu trov konania.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Uviedla, že od žalobcu nemala požičané žiadne finančné prostriedky a v ďalšej časti ozrejmla históriu vzťahu so žalobcom. Žiadala odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozhodnutia.

4. V replike sa žalobca pridržel skôr vedenej argumentačnej línie a reagoval na časť vyjadrenia žalovanej ku genéze ich vzťahu.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Žalobca v podanom odvolaní zastával názor, že došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke. Uviedol, že je nesporné, že čase uzatvorenia zmluvy boli s ním v jednej miestnosti obaja svedkovia - I. i B. -, pričom obaja zhodne potvrdili, že žalovaná dostala čiastku 2.000 eur. Skutočnosť prítomnosti dvoch svedkov pri odovzdávaní peňazí je dostatočným dôkazom poskytnutia pôžičky.

7. Dôkazné bremeno, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, je v prípade sporu o vrátenie pôžičky na veriteľovi, „na ktorom je, aby preukázal, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke došlo, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník predmet pôžičky riadne a včas nevrátil“ (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.6.2012, sp. zn. 33 Cdo 2547/2011).

8. V tomto prípade bolo podľa vyššie naznačeného povinnosťou žalobcu, ak chcel byť v spore úspešný, najskôr preukázať, že žalovanej finančné prostriedky skutočne odovzdal, nakoľko v priebehu konania žalovaná túto skutočnosť poprela.

9. V žalobe žalobca uviedol, že finančné prostriedky odovzdal žalovanej on sám. Na preukázanie tejto skutočnosti mali slúžiť dve svedecké výpovede - svedkov I. i B. - a zaznačenie pôžičky do kalendára.

10. Fakt, že finančné prostriedky žalovanej odovzdal žalobca, spochybnil v konaní samotný žalobca svojou výpoveďou pred súdom na pojednávaní. Tam konštatoval, že finančné prostriedky žalovanej odovzdala svedkyňa I. po tom, čo ich vybrala z trezoru. Toto tvrdenie ale spochybnila pri výsluchu pred súdom samotná svedkyňa I., keď uviedla, že finančné prostriedky žalovanej odovzdal žalobca, nie ona. Svedok B. tvrdil pri výsluchu pred súdom, že finančné prostriedky žalovanej odovzdal žalobca, avšak nebolo v konaní preukázané, že by svedok B. bol prítomný pri tomto odovzdávaní, nakoľko výpovede oboch svedkov sa v tejto časti rozchádzali. Svedkyňa I. uviedla, že žalobca telefonoval svedkovi B. ako svojmu spoločníkovi obchodnej spoločnosti, či smie finančné prostriedky žalovanej požičať (čo budí dojem, že svedok B. prítomný pri odovzdávaní finančných prostriedkov nebol), naproti tomu svedok B. uviedol, že ho žalobca v herni, kde došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, oslovil, či smie žalovanej požičať finančné prostriedky (čo budí dojem, že svedok B. prítomný pri odovzdávaní finančných prostriedkov bol).

11. Z uvedeného ani podľa odvolacieho súdu nemožno mať za preukázané odovzdanie finančných prostriedkov žalovanej. Nejde v tejto súvislosti opomenúť, že žalobca v priebehu konania zmenil svoje

tvrdenie o tom, kto skutočne finančné prostriedky žalovanej odovzdal, a následne sa mu ani takéto, už zmenené skutkové tvrdenie nepodarilo spoľahlivo v konaní preukázať.

12. Zostáva dodať, že záznam v kalendári ani podľa odvolacieho súdu nepreukazuje nijakým spôsobom skutočnosť odovzdania finančných prostriedkov žalovanej, resp. kto tak skutočne učinil.

13. Za takejto skutkovej situácie súd prvej inštancie správne dospel k záveru o neunesení dôkazné bremena žalobcom o vzniku zmluvy o pôžičke, ktorú mal uzatvoriť so žalovanou.

14. Odvolací súd pre nedôvodnosť odvolacích námietok žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

15. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní jej však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).